

УДК 65.012.32+65.016

ПРОВАДЖЕННЯ ГОРИЗОНТАЛЬНОЇ ІЄРАРХІЇ УПРАВЛІННЯ, ЯК ЕЛЕМЕНТ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ

Студ. Б.В. Міссуренко, гр. МГмн-15
Наук. керівник доц. С.М. Невмержицька
Київський національний університет технологій та дизайну

Актуальність питання горизонтального управління в організації, полягає у тому що в наш час менеджеру доводиться швидко пристосовуватися до постійно змінюючого ринку. В часи коли інновації та креативність відіграють основну роль в виживанні і розвитку організації, горизонтальна ієрархія може надати додаткові плюси в маневруванні на ринку.

Горизонтальна ієрархічна структури – це тип структури організації, якій притаманні відносно висока норма управління і відносно невелика кількість рівнів ієрархії. Горизонтальна ієрархічна структура потребує узгодженої горизонтальної координації.

Горизонтальна координація полягає у забезпеченні співробітництва різних працівників, між якими немає відносин підпорядкування – погодженість поглядів на спільні завдання на напрямки: в просторі і в часі. Горизонтальна координація ґрунтується на взаємних контактах співробітників, які знаходяться на одному рівні в ієрархічній структурі.

Основними перевагами горизонтальної ієрархії управління є те, що керівництво організації базується на розподілі та делегуванні обов'язків на працівників, політика компанії намагається бути зрозумілою й доступною всім працівникам, в таких організаціях відбір кадрів відіграє важливу роль.

Головним недоліком горизонтальної ієрархії є перевантаження вищих керівників, що впливає на якість прийняття управлінських рішень, послаблення контролю вищих керівників; необхідність залучення до організації висококваліфікованих управлінців. Так як, основою горизонтальної ієрархії є налагодження тісних зв'язків між різними функціональними групами, є ризик що такі групи можуть покинути компанію і створити власне підприємство. Створення горизонтальної організації має свою специфіку.

Горизонтальна організація – це організація в якій внутрішні та зовнішні горизонтальні зв'язки є важливішими параметрами за вертикальні субординаційні зв'язки. Головною особливістю горизонтальної організації є поступове скорочення кількості завдань, зумовлених внутрішніми чинниками, та спрямованість на найповніше задоволення інтересів замовника. Такі організації будується навколо процесу, а не завдання, ієрархія стає більш плоскою, команди використовуються для управління всією виробничою діяльністю, споживачі є двигуном виробничої діяльності, винагороджуються результати командної діяльності, до максимуму розширюються контакти з постачальниками й споживачами, усі працівники повинні бути повністю інформовані й навчені.

Основним фундаментом горизонтальних організацій є автономні між-функціональні робочі групи (команди), кожна з яких має певну мету, і здійснює діяльність і управління за конкретними роботами (розробка продукту, впровадження на ринок і тощо). До групи можуть входити представники всіх функціональних служб, яким надаються всі необхідні ресурси в досягненні цілей групи. Головним завданням автономних груп стане найбільш повне задоволення потреб конкретного покупця. Вважається, що прибуток забезпечуватиметься за рахунок того, що споживач буде максимально задоволений, що призведе до збільшення виробництва.

Горизонтальна ієрархія управління потребує для реалізації і впровадження в організації дій, по зменшенню механічної роботи керівника та робітників. Наприклад це є програмне забезпечення, яке дасть можливість скоротити завдання по узгодженню робіт, завдяки чому менеджери отримують час, щоб зосередитися на головніших завданнях. Також, потрібно зменшити кількість процесів в системі, скомпонувати їх, що призведе до зменшення повторюваних дій різних команд, функціональних груп.